

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

15 януари 2015 година *

„Марка на Общността — Международна регистрация, посочваща Европейската общност —
Словна марка „MONACO“ — Абсолютни основания за отказ — Описателен характер —
Липса на отличителен характер — Член 151, параграф 1 и член 154, параграф 1 от Регламент
(ЕО) № 207/2009 — Член 7, параграф 1, букви б) и в) и член 7, параграф 2 от Регламент
№ 207/2009 — Частичен отказ на защита“

По дело T-197/13

Marques de l'État de Monaco (MEM), установено в Монако (Монако), за което се явява
S. Arnaud, avocat,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която
се явява V. Melgar, в качеството на представител,

ответник,

с предмет жалба срещу решение от 29 януари 2013 г. на четвърти апелативен състав на СХВП
(преписка R 113/2012-4) относно международната регистрация, посочваща Европейската
общност, на словната марка „MONACO“,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, М. Кънчева и С. Wetter (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 1 април 2013 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 7 август 2013 г.,

предвид решението от 5 ноември 2013 г. да се разреши подаването в секретариата на Общия съд
на писмо на жалбоподателя с дата 22 октомври 2013 г.,

предвид становището на СХВП по това писмо, подадено в секретариата на Общия съд на
21 ноември 2013 г.,

предвид промяната в съставите на Общия съд,

* Език на производството: френски.

като има предвид, че в едномесечния срок от уведомяването на страните за приключването на писмената фаза на производството не е постъпило искане от тях за насрочване на съдебно заседание, и като съответно на основание член 135а от Процедурния правилник на Общия съд реши въз основа на доклада на съдията докладчик да се произнесе по жалбата, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 1 декември 2010 г. правителството на Княжество Монако получава от международното бюро на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) международна регистрация, посочваща Европейската общност, на словната марка „MONACO“ (наричана по-нататък „разглежданата марка“). Тази регистрация е получена от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на 24 март 2011 г.
- 2 Стоките и услугите, за които се иска регистрацията, спадат към класове 9, 12, 14, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 39, 41 и 43 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г.
- 3 На 1 април 2011 г. СХВП нотифицира правителството на Монако *ex officio* за временен отказ на защита на разглежданата марка в Европейския съюз съгласно член 5 от Протокола относно Мадридската спогодба за международна регистрация на марките, приета в Мадрид на 27 юни 1989 година (ОВ L 296, 2003 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 16, наричан по-нататък „Мадридският протокол“), и правило 113 от изменения Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189) за някои от стоките и услугите, обхванати от международната регистрация, посочваща Европейската общност (наричани по-нататък „съответните стоки и услуги“). Те спадат към класове 9, 16, 39, 41 и 43 и отговарят за всеки от тези класове на следното описание:
 - клас 9: „Магнитни носители за записване“,
 - клас 16: „Стоки от тези материали [хартия, картон], които не са включени в други класове; печатни произведения; фотографии“,
 - клас 39: „Транспорт; организиране на екскурзии“,
 - клас 41: „Развлечение; спортна дейност“,
 - клас 43: „Временен подслон“.
- 4 Основанията, изтъкнати в подкрепа на този отказ, са липсата на отличителен характер и описателният характер, за съответните стоки и услуги, на разглежданата марка по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).

- 5 С решение от 18 ноември 2011 г., след като правителството на Монако отговаря на възраженията, изтъкнати в нотификацията за временен отказ, проверителят потвърждава — за съответните стоки и услуги и на същите основания като вече посочените — частичния отказ за защита на разглежданата марка в Съюза. За сметка на това той оттегля възраженията, които се съдържат в решението за временен отказ относно „апарати[те] за записване, предаване или възпроизвеждане на звук или образ“, спадащи към клас 9.
- 6 На 13 януари 2012 г. правителството на Княжество Монако подава жалба срещу това решение пред СХВП на основание на членове 58—64 от Регламент № 207/2009.
- 7 На 17 април 2012 г. жалбоподателят, Marques de l'État de Monaco (MEM), акционерно дружество, регистрирано по правото на Монако, става правопримемник на правителството на Княжество Монако в качеството на притежател на разглежданата марка.
- 8 С решение от 29 януари 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) четвърти апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата. По-специално той приема, че жалбоподателят не е имал никаква особена легитимност да се позовава на разглежданата марка за съответните стоки и услуги, като от значение е било единствено това дали последната може да се регистрира по смисъла на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009. Апелативният състав основава отказа си, на първо място, на член 7, параграф 1, буква в) от посочения регламент, въз основа на който се отказва регистрацията на описателните марки, като тези, които се състоят предимно от знаци или от означения, които могат да служат в търговската дейност за указване на географския произход. В това отношение той припомня съдебната практика, съгласно която връзката между такива знаци и обхванатите от посочените марки стоки или услуги трябва да е достатъчно непосредствена и конкретна, практика, която той приема за приложима в настоящия случай, тъй като думата „monaco“ означава територията със същото име и следователно може да се разбира на който и да е език на територията на Съюза като посочваща географския произход или местоназначение на съответните стоки и услуги. На следващо място, апелативният състав приема, че разглежданата марка очевидно няма отличителен характер по отношение на съответните стоки и услуги по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Накрая той уточнява, че тези мотиви важат и на основание на член 7, параграф 2 от същия регламент.

Искания на страните

- 9 Жалбоподателят моли Общия съд:
 - да отмени обжалваното решение,
 - инцидентно, „ако е необходимо“, да поиска от Съда да се произнесе по приложимостта на член 7, параграф 1, буква в) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 към трета държава,
 - да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.
- 10 СХВП моли Общия съд:
 - да отхвърли жалбата като частично недопустима и частично неоснователна,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 11 В подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение жалбоподателят представя от формална гледна точка пет основания, които всъщност покриват три основания, а именно, на първо място, липсата и непълнотата на мотивите, на второ място, нарушението на член 7, параграф 1, буква б) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 и на трето, място, нарушението на член 7, параграф 1, буква в) и на член 7, параграф 2 от същия регламент.
- 12 СХВП оспорва основанията и доводите, изложени от жалбоподателя.
- 13 Съгласно член 151, параграф 1 от Регламент № 207/2009 международната регистрация, посочваща Европейската общност, считано от датата на регистрация, посочена в член 3, параграф 4 от Мадридския протокол, има същото действие, както заявката за марка на Общността. Член 154, параграф 1 от посочения регламент от своя страна гласи, че международните регистрации, посочващи Европейската общност, подлежат на проверка на абсолютните основания за отказ по същия начин, както заявките за марки на Общността (решение от 13 април 2011 г. по дело Deichmann/СХВП (Изображение на тигелиран шеврон), T-202/09, Сб., EU:T:2011:168, т. 24).
- 14 Съгласно член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 на марките, които нямат отличителен характер, се отказва регистрацията. Според член 7, параграф 1, буква в) от посочения регламент се отказва регистрацията на „марките, които се състоят предимно от знаци или от означения, които могат да служат, в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или момента на производство на стоките или на предоставянето на услуга, или други характерни техни особености“. Член 7, параграф 2 от същия регламент гласи, че неговият параграф 1 се прилага, независимо че мотивите за отказ съществуват само в една част на Съюза.
- 15 Именно с оглед на тези съображения следва да се провери най-напред дали, приемайки обжалваното решение, апелативният състав е изпълнил задължението си за мотивиране.

По основаниято, изведено от липсата и непълнотата на мотивите

- 16 Съгласно член 75 от Регламент № 207/2009 СХВП е длъжна да мотивира решенията си. Това задължение за мотивиране има същия обхват като произтичащия от член 296 ДФЕС, съгласно който съображенията на автора на акта трябва да се излагат по ясен и недвусмислен начин. То има двойната цел, от една страна, да даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за приетата мярка, за да защитят правата си, и от друга страна — да даде възможност на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на решението (решения от 19 май 2010 г., Zeta Europe/СХВП (Superleggera), T-464/08, Сб., EU:T:2010:212, т. 47 и от 21 май 2014 г., Eni/СХВП — Emi (IP) (ENI), T-599/11, Сб., EU:T:2014:269, т. 29).
- 17 Жалбоподателят поддържа, че като не е мотивирал надлежно обжалваното решение, апелативният състав не е спазил член 75 от Регламент № 207/2009, член 296 ДФЕС и член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.
- 18 Жалбоподателят счита, на първо място, че апелативният състав само е цитирал релевантните разпоредби от Регламент № 207/2009, както и свързаната с тях съдебна практика, без да изяснява фактическите обстоятелства, които е възприел, лишавайки го следователно от каквото и да е обяснение относно частичния отказ по неговата заявка. На второ място, той счита, че

обжалваното решение не е мотивирано или че във всеки случай мотивите са непълни и дори противоречиви, що се отнася до отказа за предоставяне на защита за съответните стоки от клас 9.

- 19 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, че апелативният състав не бил включил в обжалваното решение фактическите основания, на които почива последното, в самото начало трябва да се поясни, че задължението за мотивиране не изисква от апелативните състави да излагат изчерпателно и да посочват поединично всички представени пред тях доводи на страните (вж. решение от 12 юли 2012 г., *Gucci/CXВП — Chang Qing Qing (GUDDY)*, T-389/11, Сб., EU:T:2012:378, т. 16 и цитираната съдебна практика). Следователно е достатъчно съответната институция да изложи фактите и правните съображения, които имат основно значение в структурата на решението (решение ENI, т. 16 по-горе, EU:T:2014:269, т. 30; вж. в този смисъл решение от 14 февруари 1990 г., *Delacré и др./Комисия, C-350/88, Recueil, EU:C:1990:71*, т. 16).
- 20 В това отношение следва да се отбележи, че противно на твърденията на жалбоподателя, след като изброява съответните стоки и услуги в точка 2 от обжалваното решение и след това излага мотивите на решението на проверителя (точки 8—13 от обжалваното решение), апелативният състав посочва, че думата „монасо“ се „възприема непосредствено като чисто информативен израз, посочващ географския произход или географското местоназначение“ на съответните стоки и услуги, а именно Монако (точка 25 от обжалваното решение). Той излага подробно в точки 26—29 от обжалваното решение връзката между всяка съответна стока или услуга и територията на Монако, като в този смисъл посочва за „магнитните носители за записване“ от клас 9 и за „стоките от тези материали [хартия, картон], които не са включени в други класове; печатни произведения; фотографии“ от клас 16, че разглежданата марка може да „отговаря на описанието на предмета на тези стоки, като книги, туристически пътеводители, фотографии, и др., всички свързани с Княжество Монако“ (точка 26 от обжалваното решение). Апелативният състав също така счита, че разглежданата марка, доколкото се отнася до услугите по „транспорт; организиране на екскурзии“ от клас 39, може „ясно да отговаря на означението на местоназначението или на произхода на тези услуги“ (точка 27 от обжалваното решение), че услугите по „развлечение; спортна дейност“ от клас 41 очевидно се осъществяват в Монако (точка 28 от обжалваното решение) и че услугите по „временен подслон“ от клас 43 се предлагат на територията на Княжество Монако (точка 29 от обжалваното решение). Оттук апелативният състав стига до извода, че разглежданата марка се възприема по отношение на съответните стоки и услуги в присъщия ѝ смисъл, а не като марка, и следователно има описателен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 (точки 30 и 31 от обжалваното решение).
- 21 От гореизложеното следва, че първото твърдение за нарушение, изведено от непосочване на фактическите обстоятелства в обжалваното решение, само по себе си не отговаря на фактите и на това основание следва да се отхвърли.
- 22 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, жалбоподателят поддържа, че апелативният състав само е потвърдил решението на проверителя, което следователно пречи — предвид непълните мотиви на решението на апелативния състав и дори противоречивия им характер — да се разбере точният обхват на отказа, който той е получил за стоките от клас 9.
- 23 Вярно е, че решението на проверителя, за което е необходимо да се подчертае, че не попада под юрисдикцията на Общия съд, който разглежда жалби само срещу решенията на апелативните състави на СХВП, включва трудност при разбирането, тъй като в началото на стр. 6 от посоченото решение се сочи, че „възражението се оттегля, що се отнася до [...] „апарати[те] за записване, предаване или възпроизвеждане на звук или образ; магнитни[те] носители за записване“, и че то „продължава да действа по отношение на [...] „магнитни[те] носители за записване“. Все пак произтичащата оттук неяснота е премахната в края на стр. 10 и в началото

на стр. 11 от решението на проверителя, тъй като сред стоките, по отношение на които се отказва защитата на разглежданата марка, фигурират „магнитни[те] носители за записване“ от клас 9, а сред приетите стоки — „научни, навигационни, геодезични, фотографски, кинематографични, оптични, теглилни, измервателни, сигнални, контролни (надзорни), спасителни (животоспасяващи) и учебни апарати и уреди; апарати и уреди за провеждане, комутиране, трансформиране, акумулиране, регулиране и управление на електричество; апарати за записване, предаване или възпроизвеждане на звук или образ; звукозаписни дискове; автомати за продажба и механизми за монетни апарати; касови апарати, изчислителни машини, оборудване за обработка на информация и компютри, пожарогасители“, също спадащи към клас 9.

- 24 Следователно жалбоподателят неправилно изтъква, че непълнотата на мотивите на решението на проверителя в известен смисъл се разпростира до обжалваното решение, тъй като при прочита на първото решение изобщо не остава съмнение за стоките от клас 9, които са приети или отхвърлени. Във всеки случай само обжалваното решение подлежи на контрол за законосъобразност от Общия съд.
- 25 Както е посочено в точка 20 по-горе, в точка 2 от обжалваното решение апелативният състав пояснява кои са съответните стоки и услуги. В нея като единствени стоки от клас 9 са включени „[м]агнитни[те] носители за записване“. Както също е подчертано в споменатата точка от настоящото съдебно решение, той възпроизвежда дословно това наименование, за да разгледа непосредствената и конкретна връзка на въпросните стоки с Княжество Монако (точка 26 от обжалваното решение). Оттук следва, че апелативният състав, противно на твърдението на жалбоподателя, е мотивирал обосновано обжалваното решение относно стоките от клас 9 и надлежно е позволил на жалбоподателя да оспори направения анализ пред Общия съд.
- 26 Следователно второто твърдение за нарушение трябва да се отхвърли, а задно с него и основанието в неговата цялост.

По основанието, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква в) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009

- 27 Това основание на жалбоподателя всъщност се състои от четири части: първата се основава на твърдението, че апелативният състав не е зачел приложното поле на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 във връзка с член 5 от този регламент и следователно член 7, параграф 2 от посочения регламент, като не отчел факта, че първоначалният притежател на разглежданата марка е трета за Съюза държава; втората е свързана с грешка при прилагане на правото, която допуснал апелативният състав при определянето на подлежащия на защита общ интерес по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009; третата е във връзка с явната грешка в преценката, която допуснал апелативният състав при определянето на съответните потребители, а четвъртата се отнася, от една страна, до липсата на връзка между въпросното географско местоположение и съответните стоки и услуги и от друга страна, до наличието на явна грешка в преценката на географския критерий от апелативния състав. Всъщност, макар доводите, отнасящи се до последните две части, да се намират в рубриката относно отличителния характер на разглежданата марка, тоест относно неправилното прилагане, според жалбоподателя, на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, тяхното съдържание е свързано преди всичко, както следва по-специално от точка 70 от жалбата, с оспорването на отказа, изпратен на жалбоподателя на основание член 7, параграф 1, буква в) от регламента.

Относно първата част, основана на незачитането на приложното поле на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 във връзка с член 5 от този регламент

- 28 Трябва отново да се подчертае, както бе посочено в точка 13 по-горе, че в приложение на разпоредбите на член 3, параграф 4 от Мадридския протокол и на разпоредбите на член 151, параграф 1 и член 154, параграф 1 от Регламент № 207/2009 международната регистрация, посочваща Европейската общност, трябва да се разглежда, считано от датата на регистрация, като регламентирана от същите разпоредби като тези, които се прилагат за заявките за марка на Общността.
- 29 Впрочем, съгласно член 5 от Регламент № 207/2009 „[в]сяко физическо или юридическо лице, включително образуванията на публичното право, могат да бъдат притежатели на марка на Общността“.
- 30 От недвусмисления текст на тази разпоредба, която урежда приложното поле *ratione personae* на Регламент № 207/2009, следва, че всяко юридическо лице, включително образувание на публичното право, може да поиска да се ползва от защитата на марката на Общността. Следователно същото важи, разбира се, за дружество, установено на територията на трета за Съюза държава, но и за самата тази държава, която, макар да е субект на международното право, все пак си остава юридическо лице на публичното право по смисъла на правото на Съюза.
- 31 От това следва, че когато държавата Монако подава чрез своето правителство заявка с цел Съюзът да бъде посочен за международната регистрация на разглежданата марка, тя сама се включва в приложното поле на Регламент № 207/2009 и следователно на нея може да ѝ бъде противопоставено някое от абсолютните основания за отказ, предвидени в член 7 от посочения регламент.
- 32 С други думи, противно на поддържаното от жалбоподателя, който посочва някои международни споразумения, постигнати в други области, различни от тази на марките на Общността, не приложното поле на правото на Съюза се разпростира до територията на Княжество Монако, а последното е решило по своя воля да се ползва от прилагането на това право (вж. по аналогия решение от 24 ноември 1992 г., Poulsen и Diva Navigation, C-286/90, Recueil, EU:C:1992:453, т. 21—28 и решение от 21 декември 2011 г., Air Transport Association of America и др., C-366/10, Recueil, EU:C:2011:864, т. 121—127), първоначално като юридическо лице на публичното право по смисъла на член 5 от Регламент № 207/2009, впоследствие непряко, като прехвърля на жалбоподателя правата, произтичащи от разглежданата марка.
- 33 Следователно апелативният състав правилно посочва, че „не съществува никаква принципна легитимност публична институция или организация, или правителствен орган да бъде притежател на марка“ (точка 20 от обжалваното решение), което впрочем е достатъчно, за да се приеме за установено, че противно на поддържаното от СХВП в точки 12—15 от писмения отговор, този въпрос действително е бил повдигнат пред посочения апелативен състав.
- 34 Инцидентно, в рамките на първата част от първото основание, жалбоподателят предявява искане, „ако е необходимо“, Общият съд да отправи до Съда следните два преюдициални въпроса:
- Член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 прилага ли се към всеки икономически оператор, независимо от качеството му на трета държава?
 - Трябва ли член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/200, разглеждан във връзка с член 7, параграф 2 от същия регламент, да се тълкува в смисъл, че допуска разпростирането на присъщия за територията на Съюза общ интерес до територията на трета държава, като

по този начин засяга пряко или непряко нейния общ интерес, предвид обстоятелството че частичният отказ за регистрация на заявената марка ограничава защитата ѝ в територията на тази трета държава, в конкретния случай в Княжество Монако?

- 35 СХВП прави възражение за недопустимост срещу това искане.
- 36 Предвид, от една страна, съображенията, изложени в точки 28—33 по-горе, и от друга страна, факта, че жалбоподателят е предявил искането си само „ако е необходимо“, разглеждането на последното от Общия съд не е необходимо.
- 37 Във всеки случай трябва да се припомни, първо, че предвиденото в член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции. Следователно само националните юрисдикции, които са сезирани със спора и са длъжни да поемат отговорността за последващото му съдебно решаване, могат да преценят — предвид особеностите на всяко дело — както необходимостта от преюдициално заключение, за да могат да постановят решението си, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда (решение от 7 юли 2011 г., Agafiței и др., Сборник, C-310/10, EU:C:2011:467, т. 25).
- 38 Второ, правомощията на Общия съд са изброени в член 256 ДФЕС и са уточнени в член 51 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 1 от приложението към посочения статут. В приложение на тези разпоредби Общият съд не е компетентен да отправя съгласно член 267 ДФЕС преюдициални запитвания до Съда. Поради това не е необходимо настоящото дело да се изпраща на Съда на основание член 112 от Процедурния правилник на Общия съд и член 54, втора алинея от Статута на Съда, с довода че попадало в обхвата на изключителната компетентност на последния.
- 39 Трето, макар член 256, параграф 3 ДФЕС да пояснява, че Общият съд е компетентен да разглежда и да се произнася по преюдициални въпроси, отправени към него по силата на член 267 ДФЕС в специфични сфери, определени от статута, трябва да се приеме за установено, че статутът не предвижда сферите, в които Общият съд би бил компетентен да се произнася преюдициално. Следователно съгласно действащото право той не разполага с правомощия в това отношение.
- 40 В настоящия случай Общият съд е сезиран, във връзка с жалба за отмяна, насочена срещу решение на СХВП, при липсата на какъвто и да било висящ спор пред юрисдикция на държава — членка на Съюза, и единствено по инициатива на жалбоподателя, с искане за отправяне на преюдициално запитване до Съда. Поради това при всички положения такова искане следва да се отхвърли като недопустимо.
- 41 Следователно предвид изтъкнатите в точки 28—40 по-горе съображения е необходимо първата част на това основание за обжалване да се отхвърли.

Относно втората част, свързана с наличието на грешка при прилагане на правото при определянето на подлежащия на защита общ интерес

- 42 Съгласно втората част на настоящото основание жалбоподателят поддържа, че следваният от член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 общ интерес, а именно интересът, който изисква знаците или означенията, които могат да служат в търговската дейност за указване на характерните особености на обхванатите от заявката за марка стоки или услуги, да могат да бъдат свободно използвани от всички (в този смисъл вж. решение от 12 януари 2006 г., Deutsche SiSi-Werke/CXВП, C-173/04 P, Recueil, EU:C:2006:20, т. 62), се различава от общия интерес, на който има право да се позове трета държава като Княжество Монако.

- 43 Тази втора част почива на същото грешно схващане като първата част на настоящото основание: всъщност не правото на Съюза се прилага задължително към територията на Монако, а Княжество Монако е поискало чрез международно споразумение да се ползва от посоченото право, за да извлече полза от разглежданата марка на цялата територия на Съюза. Следователно Княжество Монако и впоследствие жалбоподателят се подчиняват — щом като са възнамерявали да извършват дейност във вътрешния пазар и извън него под закрилата на марка, призната, от гледна точка на действието ѝ, за идентична на марка на Общността — на същите изисквания от общ интерес като всеки икономически оператор, който заявява регистрацията на такава марка или комуто е противопоставена такава марка.
- 44 Тези съображения, приложими за цялата територия на Съюза, важат а fortiori за част от нея по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009.
- 45 Следователно втората част на настоящото основание също трябва да се отхвърли.

Относно третата част, свързана с наличието на явна грешка в преценката при определянето на съответните потребители

- 46 Жалбоподателят упреква апелативния състав, че е приел за съответни потребители „потребителите в Общността“ (точка 24 от обжалваното решение) и е счел, че съответните потребители, според това дали става въпрос за конкретна стока или за конкретна услуга от съответните стоки и услуги, включват отчасти средни потребители и отчасти специализирани потребители. Жалбоподателят счита, че не е бил определен „профилът на съответния потребител“ (точка 73 от жалбата), по-специално с оглед на твърдението, че думата „monaco“ „освен това насочва към понятията за известност и лукс“ (същата точка от жалбата).
- 47 В самото начало следва да се подчертае, че що се отнася до знаците или означенията, които могат да служат за указване на географския произход или местоназначение на категории стоки или мястото на предоставяне на категории услуги, за които е заявена защитата на международна регистрация, посочваща Европейската общност, особено по отношение на географските имена, налице е общ интерес да се запази възможността за тяхното свободно ползване, по-специално поради тяхната способност да служат евентуално не само като признак за качеството и другите свойства на съответните категории стоки или услуги, но също и да повлияят по различен начин на предпочитанията на потребителите, например като свържат стоките или услугите с дадено място, което може да предизвика положителни емоции (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2005 г., Peek & Cloppenburg/CXВП (Cloppenburg), T-379/03, Rec, EU:T:2005:373, т. 33 и цитираната съдебна практика).
- 48 Освен това следва да се отбележи, че от една страна, е изключена регистрацията като марки на географските имена, когато те означават определени географски места, които са вече известни или познати за съответната категория стоки или услуги и които поради това заинтересованите среди свързват с нея, и от друга страна, е изключена регистрацията на географски имена, които могат да бъдат използвани от предприятията и които също трябва да бъдат оставени за свободно ползване от тези предприятия като указания за географския произход на съответната категория стоки или услуги (вж. решение Cloppenburg, точка 47 по-горе, EU:T:2005:373, т. 34 и цитираната съдебна практика).
- 49 Трябва да се посочи обаче, че по принцип член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 допуска регистрацията на географски имена, които не са познати на заинтересованите среди или поне не са познати като обозначение на дадено географско място, или също имена, по отношение на които, поради характеристиките на мястото, което обозначават, е малко вероятно

- заинтересованите среди да могат да приемат, че съответната категория стоки или услуги произхожда от това място или води началото си оттам (вж. решение Cloppenburg, точка 47 по-горе, EU:T:2005:373, т. 36 и цитираната съдебна практика).
- 50 С оглед на гореизложеното преценката на описателния характер на знака може да бъде направена само по отношение на съответните стоки или услуги, от една страна, и на разбирането, което имат за него съответните потребители, от друга страна (вж. решение Cloppenburg, точка 47 по-горе, EU:T:2005:373, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 51 При тази преценка от CXВП се изисква да докаже, че географското име е познато на заинтересованите среди като обозначение на дадено място. Освен това е необходимо разглежданото име действително да се свързва от заинтересованите среди с категорията съответни стоки или услуги или да може разумно да се допусне, че според тези среди такова име може да обозначи географския произход на посочената категория стоки или услуги. При тази проверка трябва по-специално да се вземе предвид познаването в по-голяма или по-малка степен от заинтересованите среди на разглежданото географско име, както и характеристиките на обозначеното от него място и на съответната категория стоки или услуги (вж. решение Cloppenburg, точка 47 по-горе, EU:T:2005:373, т. 38 и цитираната съдебна практика).
- 52 В конкретния случай проверката на Общия съд трябва да се сведе до въпроса дали за съответните потребители разглежданата марка се състои единствено от означение, което може да служи в търговската дейност за указване на географския произход на съответните стоки и услуги. В това отношение е безспорно, че думата „монасо“ съответства на наименованието на световноизвестно княжество, независимо че има площ от около 2 км² и население, което не надхвърля 40 000 жители, най-малкото поради известността на неговото княжеско семейство, поради организирането на автомобилно състезание за Голямата награда от Формула 1 и на цирков фестивал. Познанието за Княжество Монако е още по-изразено сред гражданите на Съюза по-специално поради границите му с държава членка — Франция, близостта му до друга държава членка — Италия, и употребата от тази трета държава на същата парична единица като използваната от 19 от 28-те държави членки — еврото.
- 53 Следователно, противно на случая, по който е постановено решение Cloppenburg, точка 47 по-горе, (EU:T:2005:373), в което Общият съд постановява, че не е било прието за установено, че за съответните потребители — а именно средните потребители в Германия, думата „cloppenburg“ със сигурност сочи малко градче в тази страна, няма съмнение, че в настоящото дело думата „монасо“ ще извиква представата за географската територия със същото име, независимо от езиковата принадлежност на съответните потребители.
- 54 Жалбоподателят обаче оспорва, че съответните потребители са потребителите в Съюза, и твърди, че освен това е необходимо да се прави разлика между средните потребители и специализираните потребители в зависимост от съответните стоки и услуги.
- 55 При все това апелативният състав основателно приема по отношение на международната регистрация, посочваща Европейската общност в нейната цялост, че съответните потребители включват потребителите от Общността, и също правилно е направил разграничение в точка 24 от обжалваното решение между стоките за масово потребление и услугите за широката общественост, за които съответни потребители са средните потребители, и специализираните продукти и услуги, предоставяни на специални потребители, за които съответни потребители са специализираните потребители. Следователно апелативният състав не е допуснал грешка, като е определил съответните потребители и е приел, че в зависимост от съответните стоки и услуги те проявяват средна или висока степен на внимание.
- 56 Поради това следва да се отхвърли третата част на настоящото основание.

Относно четвъртата част, която се отнася, от една страна, до липсата на връзка между въпросното географско местоположение и съответните стоки и услуги и от друга страна, до наличието на явна грешка в преценката на географския критерий от апелативния състав

- 57 Според жалбоподателя апелативният състав не е доказал, че според съответните потребители съществува връзка между Княжество Монако и производството на магнитни носители за записване, транспорта или временния подслон. Що се отнася до областта на спорта и развлечението, жалбоподателят възразява, че са познати само състезанията от Формула 1 и цирковите спектакли, тъй като техните организатори притежават марки, които са отделни от разглежданата марка.
- 58 Поради това, по мотивите, които апелативният състав основателно изтъква и които са припомнени в точка 20 от настоящото съдебно решение, следва да се постанови, противно на поддържаното от жалбоподателя, че посоченият апелативен състав надлежно е установил за всяка от съответните стоки и услуги достатъчно непосредствена и конкретна връзка между тях и разглежданата марка, за да приеме, че думата „monaco“ може да служи в търговската дейност за означение на произхода или на географското местоназначение на стоките, или на мястото на предоставяне на услугите и че следователно посочената марка има описателен характер за съответните стоки и услуги.
- 59 Колкото до твърдяното наличие на явна грешка в преценката на географския критерий, по никакъв начин не може да се приеме доводът на жалбоподателя, че следвало да се прави разграничение между пълното наименование на държавата („Княжество Монако“) и съкратеното наименование („Monaco“). Всъщност това разграничение не представлява пречка за установяването на връзката между съответните стоки и услуги и въпросната територия. В това отношение доводът на жалбоподателя, изведен от това, че СХВП е приел словни марки, идентични на разглежданата марка, среща двойна пречка. Най-напред, макар от гледна точка на принципите на равно третиране и на добра администрация да трябва СХВП да вземе предвид вече постановените решения и с особено внимание да разгледа въпроса дали трябва да се спазва принципът на законосъобразност (вж. решение от 17 юли 2014 г., Reber Holding/СХВП, С-141/13 Р, ЕU:С:2014:2089, т. 45 и цитираната съдебна практика). В настоящия случай, както следва от точки 47—58 по-горе, апелативният състав правилно приема, че заявената марка попада в основанието за отказ, изведено от член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, така че жалбоподателят не може основателно да се позовава на предходни решения на СХВП, за да обори този извод. На следващо място, СХВП е изложило съображения в полза на самия жалбоподател за много други стоки и услуги, изброени в точка 23 от настоящото съдебно решение и вече защитени с разглежданата марка.
- 60 Ето защо трябва да се отхвърли четвъртата част на настоящото основание, което следователно трябва да бъде отхвърлено.

По основанието, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, буква б) и на член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009

- 61 Жалбоподателят поддържа по отношение на отличителния характер на марката, че апелативният състав е допуснал, от една страна, грешка в прилагането на правото и от друга страна, явна грешка в преценката. Трябва да се разгледа всеки от тези пунктове, които се намират в две отделни основания в жалбата, но които Общият съд приема за свързани, тъй като произтичат от тълкуването, което следва да се направи на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

Относно твърдяната грешка в прилагането на правото

- 62 Жалбоподателят счита, че със становището си за наличие на припокриване на съответните приложни полета на абсолютните основания за отказ, установени, от една страна, в член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 и от друга страна, в член 7, параграф 1, буква в) от същия регламент, апелативният състав не е спазил както предходната практика по вземане на решения на СХВП, така и съдебната практика.
- 63 В това отношение най-напред трябва да се припомни, че в приложение на съдебната практика, посочена в точка 59 по-горе, практиката по вземане на решения на СХВП не може да има значение за законосъобразността на обжалваното решение.
- 64 На следващо място е необходимо да се изтъкне, че вместо да извърши в обжалваното решение — противно на това, което прави самият жалбоподател в жалбата — съвместен анализ на две от абсолютните основания за отказ, съдържащи се в член 7 от Регламент № 207/2009, апелативният състав основателно предпочита най-напред да направи анализ въз основа на член 7, параграф 1, буква в) от посочения регламент именно защото думата „monaco“ извиква представа за територията със същото име и следователно налага веднага да се провери дали съответните стоки и услуги имат достатъчно непосредствена и конкретна връзка с териториалното обозначение на Княжество Монако (точки 21—31 от обжалваното решение). Едва по-нататък (в обжалваното решение този пасаж започва с „освен това“) апелативният състав посочва, че второто абсолютно основание за отказ по член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 също се прилага (точки 32 и 33 от обжалваното решение), преди да стигне до извода, че съществува припокриване на съответните приложни полета на тези абсолютни основания за отказ (точка 34 от обжалваното решение), което всъщност е признато от постоянната съдебна практика (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2008 г., Novartis/CXВП (BLUE SOFT), T-330/06, Сб., EU:T:2008:185, т. 30 и решение от 7 октомври 2010 г., Deutsche Behindertenhilfe — Aktion Mensch/CXВП (diegesellschafter.de), T-47/09, Сб., EU:T:2010:428, т. 24).
- 65 Следователно жалбоподателят неправилно е изтъкнал, че апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приложил горепосочените разпоредби.

Относно твърдяната явна грешка в преценката

- 66 Както бе изложено в точка 27 по-горе, това твърдение за нарушение се отнася главно до основанието, изведено от нарушението на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009. При все това жалбоподателят поддържа освен това, че апелативният състав е допуснал явна грешка в преценката, като е счел, че разглежданата марка няма отличителен характер, по-специално доколкото насочва към понятията за известност и лукс и конкретно към „определена идея за лукс“ (точка 77 от жалбата).
- 67 Трябва да се подчертае, че след като дадена словна марка описва характерните особености на стоки или услуги по смисъла на член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009, то тя задължително няма отличителен характер по отношение на същите тези стоки или услуги по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от същия регламент (вж. решение от 11 февруари 2010 г., Deutsche ВКК/CXВП (Deutsche ВКК), T-289/08, Сб., EU:T:2010:36, т. 53 и решение от 29 март 2012 г., Kaltenbach & Voigt/CXВП (3D eXam), T-242/11, Сб., EU:T:2012:179, т. 39 и цитираната съдебна практика).

- 68 Впрочем, както бе постановено в точки 47—60 по-горе, апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че разглежданата марка е описателна за съответните стоки и услуги. Ето защо тя няма отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 и следователно, подобно на постановеното в точка 44 по-горе — по смисъла на член 7, параграф 2 от същия регламент.
- 69 Освен това, както бе отбелязано по същество в точка 64 по-горе, апелативният състав посочва също, че разглежданата марка в голяма степен се възприемала от съответните потребители по-скоро като носител на информация, отколкото като означение на търговския произход на съответните стоки и услуги (точка 33 от обжалваното решение). Общият съд следва да приеме този анализ и в резултат да постанови, че разглежданата марка също няма отличителен характер по отношение на последните.
- 70 Що се отнася до твърдението за нарушение от апелативния състав на принципите на равно третиране, на добра администрация и на правна сигурност, то трябва да се отхвърли като напълно неоснователно, тъй като нито едно от доказателствата по преписката не позволява да се подкрепи подобно твърдение. По-конкретно, разпределението стока по стока и услуга по услуга, направено от СХВП, за да разгледа връзката между тях и разглежданата марка, свидетелства за подробна и внимателна проверка, която зачита принципа на добра администрация и на правна сигурност. Що се отнася до принципа на равно третиране, необходимо е да се подчертае, че той не може да е бил нарушен единствено поради това че някои от обхванатите от разглежданата марка стоки и услуги са защитени, а други — не, доколкото това обстоятелство представлява само пример за това, че нарушението на посочения принцип поради диференцирано третиране предполага, че разглежданите положения са сходни по отношение на всички характеризиращи ги елементи. Настоящият случай обаче не е такъв.
- 71 Поради това настоящото основание следва да се отхвърли, а оттук и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 72 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 73 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на СХВП.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Marques de l'État de Monaco (MEM) да заплати съдебните разноски.**

Gratsias

Кънчева

Wetter

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 януари 2015 година.

Подписи